

Maandag 3 sept. 1917.

Ik heb ze hun mogen dragen, de ontvangstbewijzen, voor het afleveren der eetwaren op zondag gesteld. Allen kwamen — daartoe uitgenoodigd — in het eerste huisje der straat. Namen en nummers werden opgeschreven en dan... dan was het mij als plicht opgelegd strenge voorwaarden te stellen: een beetje moeielijk was 't deze oude, deftige lieden als onvertrouwbare schoolkinderen te vermanen. Toch om hun bestwille deed ik het, ik zei: "Menschen, ge zijt allen heel brave stedelingen, niemand meer dan gij verdient hulp; maar indien er iemand onder u ware, die zijn gekregen deel verkocht voor woekerprijzen of het weggaf uit medelij, zou elke verdere gunst u allen onttrokken worden."

Ze beloofden het niet te doen. Ik ging voort: "Mijn nicht heeft het geld tot deze giften bij meewarende menschen opgegaard. Ze willen niet gekend zijn; maar blijven waken over uw welvaart, past dus op, dat geen klachten komen."

"Wij zullen lezen (bidden) voor onze weldoeners," verzekerden zij — bidden! die gewone betaling der dankbare behoeftigen, de eenige in hun bezit. Enkelen zeiden zelfs: "Wij zullen te biecht en te communie gaan te hunner intentie."

Ik begaf mij ook in zeven of acht huisjes, waar zieken of hulpeloozen zaten. Wat was het daar overal net en keurig, zelfs bijna burgerlijk ingericht.

In het naar huis keeren was het zwerk dreigend zwart. Ik maakte spoed; want de donder grommelde en zigzagflitsen schoten over dat zwart heen.

"Wat zitten ze ginder goed en veilig, die getrouwde menschen, nog te zamen na hun arbeidvollen levensloop," dacht ik met dat gevoel van diepe gerustheid over een bevredigenden toestand.

Wel hen, die ten minste aan eenige arme sloovers een blijden ouden dag waarborgen!...

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)